

41 fok árnyékban

Forró napok a Tiszán 2. rész

3–4. nap: 40 fok; a Körös-torok strandja

A természet majd egy kilométernyi homokpaddal ajándékozta meg Csongrádot. Bár a várostól kissé messze van, valóságos turistaparadicsomot hoztak létre. Jócskán esteledett, amikor kikötöttünk, de még százak fürödtek, pihentek vagy éppen falatoztak. A meder lankás, az alja homokos és egyenletes, a kicsik is biztonságosan tudnak fürödni.

Csak belépővel lehet a szolgáltatásokat igénybe venni. A strand területének állandó „lakói” tartós bérletre kapták meg a földterület használatának jogát, s erre építették – lábakra – a kisebb-nagyobb

Útra készen

nyaralókat. A vízpartot senki nem birtokolhatja. A strandon belül zárt kemping található, árnyas fákkal, kitűnő sátorhelyekkel, kiépült „infrastruktúrával”. A sátorhelyekért kemény forintokat kell fizetni, de a vízutazók jelentős kedvezményt kapnak. Azt hiszem, komoly bevételt hoz a városnak ez a terület. Pedig...

Pedig a Tisza hektikus vízjárása nem kedvez a strandnak. Ha magas a vízállás, a homokpad eltűnik, iszapos strandon pedig senki nem szeret fürdeni. Ha árad a folyó, a házak csak csónakkal közelíthetők meg, a strandélet erre az időre megszűnik. Ha azonban a víz elvonul, a területet azonnal megtisztítják az iszaptól, a hordaléktól, és újra kivirágzik a vizi élet.

Gyakran eszembe jut, hogy nálunk a Holt-Körösnek stabil a vízszintje. Csakhogy szabad vízpart már alig van, ami van (strand és Kacsató), csak pusztaság lehetősége, amivel nem élünk igazán. Nem hibáztak ez ügyben elődeink? Nem hibázunk mi is nap mint nap?

Igazi strandidő, igazi pihenés volt az a szűk két nap, amit ott töltöttünk. A rekkenő hőséget fel sem vettük, ott volt a hús Tisza, amely éjszakára is elviselhető hőmérsékletet biztosított. Estére pedig Eszter palacsintával lepte meg a vadevezősöket, nem akármilyen választékkal: volt fahéjas, mákos és lekváros. Így persze a konzerveket csak utaztattuk.

5–6.. nap: 41 fok. Az anyási parton

A Tiszán való evezés sokkal színesebb, mint a Körösön. A meder jóval szélesebb. Bár itt is magas partfalak szegélyezik a medret, sokkal több a horgászhely, ahol ki lehet kötni; ladik, amely segít a kiszállásban. Néhány úszó móló is találtunk. Az igazi változatosságot a homokpadok jelentették. A közepes vízállás szinte mindent használhatóvá tette, s ki is használtuk. Ezek a homokpadokon szinte mindig találtunk valakit. A Tiszától távolabb lévő települések lakói „foglaltak le” maguknak egyet-egyét, pl. a vásárhelyiek, a mártélyiak, a csanytelekiek, a baksiaiak, az algyőiek. Megtudtuk a homokpadok múltját és jelenét, az adott települések lakóinak számát, megélhetési lehetőségeit, szokásait, esetenként azt is hol „hülye a vezetés”. Kiépített strandja Csongrád után csak Mindszentnek van. (Itt is jó a lángos, a sör és a jégkrém.) Egy-egy kellemes partszakaszra még a távoli Szegedről is kijárnak.

A 41 fok már a vízben is nehezen viselhető. Fogyott a naptej, felkerült a hosszú ujjú ing, az ellenzós sapka, a fedetlen lábakra a vizes ruha. Szinte óránként mártóztunk – ruhástul –, a sapkákat a vízbe mártva tettük a fejünkre. Így vált elviselhetővé a hőség.

Mindszent után az anyási partszakasz a legismertebb, Eszter már többször járt itt. Ennek az a jellegzetessége, hogy itt mindkét part homokos. Amikor odaértünk, egy háború közepébe csöppentünk. A folyó bal partját évek óta a nudisták birtokolják és tartják rendben. Ez évben megvetették lábukat a „gatyások” is. A túlsó partról mi csak az izgatott szaladgálást és a vitákat, sejtetető hadonászt láttuk.

– Nézzük meg őket – javasolta a Szegedről vendégségbe érkező B., aki a korábbi túrák rendszeres résztvevője volt, de most már második éve várja, hogy Áron, a kisfia (3 éves) túráképes legyen. Áteveztünk. Mulattató látvány volt, amint párokba rendeződve, emelt hangon vitatkozott egy „felöltözött” és egy pucér férfi, hadonászó karokkal és lengedező nemi szervvel. Helyenként a nők is beszálltak a „háborúba” – hasonló „öltözékben”. (Csak nehogy azt higgyék, hogy izgató látványban volt részünk.) Mint kiderült, a mindszenti jegyzőt várták, aki majd kijelöli az igazságos demarkációs vonalat a két tábor között.

Az anyási part hasonló a csongrádihoz, csak jóval kisebb. De arra jó volt, hogy a fiúk megtanuljanak merülni, víz alatt úszni, homokvárat építeni, és ne féljenek, ha bedobjuk őket a mély vízbe... Itt is két éjszakát töltöttünk.

Kedves ismerősökre is szert tettünk. Sátorunk mellett fékezett egy „versenyautó”. Kipattant belőle két csinos lány, hangosan és mosolygósan **köszöntek**, majd letáboroztak a parton. Kis idő múltán a sátorunkhoz jött Helga. Meghallotta, hogy fogytán a vízünk, felajánlotta, hogy bevisz a közeli gátórházba vizért. Ilyen meglepetésben sem volt még részünk. Megköszöntük, s miután (a lányok szerint) csak 1 km-re volt az adott hely, megbeszéltük, hogy hazamenet elmegyünk velük, majd a vízzel visszasétálunk. E sorok írója vállalta a kellemesnek tűnő feladatot, nem sejtve a várható viszontagságokat.

Helga remekül vezetett. A gát tetején lévő két méter széles úton repszett vagy kilencvennel, de ez 150-nek tűnt. Az aszfalt hullámai meg-megdobták az autót, az aszfalthiányt kerülgetve vé-

Az anyási vár

szesen keskenynek tűnt az a két méter. Az utas azt szemlélte, milyen magas a gát, túl lehet-e élni ekkora repülést, és vajon mit írnak (ha írnak) a nekrológjában. A kilométerek pedig szaporodtak, de a gátórház csak nem tűnt fel. Közben Helga csacsogott: Bakson élnek, még szabadok, Pusztaszerezen dolgoznak a Feszty-körkép közelében, vendéglátások. 6 km után végre feltűnt az 1 km-re lévő gátórház.

– Visszavigyük? – kérdezte Helga kedvesen. Lehetett választani: 6. km újabb halálfélelem, vagy ugyanennyi gyaloglás az éjjeli homályban a bazi-nagy flakonokkal. Az előbbi választottam. Túléltem. A víz vizsont kristálytisza artézi víz volt, amely a gátórház udvarán csobogott, és egy kis tavat táplált.

A nagy ijedelem után jólesett a sültzalonna, és elfogyott a másnapra szánt sör és bor is.

Az utolsó kilométerek már nem hoztak semmi újat. Kezdünk visszazokni a civilizációba: az algyői Halászcserda hűtött légtérben „20 pontos” (ld. aug. 20-i halászlé-főző verseny) halászlét ettünk túrós csuszával.

Szeged aszfaltján mellbe vágott minket a forróság, amit a fagyalt sem enyhített. A felmentő seregek érkezésével a kenek partra, majd a gépkocsikra vetődtek: irány az otthon és a megszokott hétköznapok.